

Ks. Wojciech Misztal – Kraków

ORCID: 0000-0003-0521-4916

BÓG ODBIORCĄ PRZEKAZU MEDIALNEGO: MASS MEDIA W ŚWIETLE PIERWSZEGO PAPIESKIEGO ORĘDZIA RADIOWEGO Z 1931 R.

God: the Important Mass Media's Receiver. From the Guidelines of the First Papal Radio Message

Streszczenie

Artykuł analizuje pierwsze papieskie orędzie radiowe wygłoszone 12 lutego 1931 r. przez papieża Piusa XI. Szczególnie zwrócono uwagę na przedstawione tam rozumienie przekazu medialnego jako skierowanego do wszystkich, a więc posiadającego charakter nie tylko globalny, ale powszechny. Jednym z tych odbiorców, na co, jak się wydaje niezbyt zwraca się uwagę, jest sam Bóg. Omówiono kontekst powstania pierwszego papieskiego orędzia radiowego, obraz Boga ukazany przez papieża Piusa XI, w tym dobroczynne związki Boga z innymi odbiorcami przekazu. Pierwsze papieskie orędzie radiowe Piusa XI z 1931 r. zawiera wskazania, których uwzględnienie posiada potencjał, by pomóc lepiej zrozumieć i coraz pełniej wykorzystać wielkie, nawet rosnące możliwości mediów współcześnie i w przyszłości.

Słowa kluczowe: duchowość, komunikacja społeczna, mass media, Pius XI, radio, Radio Watykańskie, życie społeczne

Abstract

The article analyzes the first papal radio message transmitted on February 12, 1931. Particular attention has been paid to the understanding of the broadcast presented there as addressed to everyone, and therefore having not only a global, but even universal, character. According to Pope Pius XI, one of these recipients (which seems to be overseen) is God. The context of the first Pope's radio message: the image of God as shown by Pope Pius XI, including God's beneficial relationships with other recipients of the message, was discussed. The first Pope's radio message of Pius XI from 1931 contains indications that can help better understand and fully utilize the great, even growing significance of the media nowadays and in the future.

Keywords: mass media, Pius XI, radio, social communication, social life, spirituality, Vatican Radio

Współcześnie nie dziwi obecność w mediach treści o charakterze religijnym, w tym chrześcijańskich i katolickich, jak np. przekaz w czasie rzeczywistym czy też retransmisja wydarzeń. Można tu wskazać m.in. transmisję Mszy św. oraz bożonarodzeniowego i wielkanocnego papieskiego błogosławieństwa *Urbi et orbi*. Ów przekaz jest pożyteczny dla osób chorych lub starszych, niemogących zwykle ze względu na stan zdrowia w praktykowany od starożytności sposób uczestniczyć w zgromadzeniu liturgicznym. Może też – co ważne – stanowić pierwszy krok, by następnie zdecydować się na uczestnictwo już nie online w modlitwie wspólnotowej, np. jako pielgrzym¹. Z początkiem takiego wykorzystania mediów – chyba nawet trzeba tu mówić o oficjalnej, uroczystej inauguracji przez najwyższy autorytet kościelny – wiąże się pierwsze papieskie orędzie radiowe z bardzo odległego chociażby technologicznie w stosunku do obecnego *status quo* 12 lutego 1931 r.² W tym pierwszym orędziu Pius XI m.in. wskazuje – co, jak się wydaje, nie zostało do tej pory należycie podjęte, choć niewątpliwie na to zasługuje – na Boga jako na odbiorcę przekazu medialnego. Niniejsze opracowanie zostało zamierzone jako przyczynek do poszukiwań, co takie podejście do mediów, współcześnie bodajże nieznanne, oznacza, jak może pomóc w korzystaniu z szeroko rozumianych środków społecznego przekazu.

---

¹ Zob. np. Benedykt XVI, *Messaggio per la XLVII Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Reti Sociali: porte di verità e di fede; nuovi spazi di evangelizzazione”* (24.01.2013), http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/it/messages/communications/documents/hf_ben-xvi_mes_20130124_47th-world-communications-day.html [dostęp 1.03.2013], nr 10. W przypadku dokumentów kościelnych zasadniczo za punkt odniesienia, ze względu na szerszą perspektywę badawczą dotyczącą obecności i oddziaływania treści chrześcijańskich w Internecie, przyjęto tu tekst włoski opublikowany na oficjalnym portalu watykańskim: www.vatican.va. Wtedy związana z nimi numeracja pochodzi z danego dokumentu lub, by ułatwić skorzystanie z nich, została wprowadzona uwzględniając kolejność akapitów.

² Pius XI, *Il primo radiomessaggio a tutte le genti e ad ogni creatura* (12.02.1931), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/speeches/documents/hf_p-xi_spe_19310212_radiomessaggio.html [dostęp 8.07.2017] (dalej *Il primo radiomessaggio*). Orędzie to jest dostępne po łacinie w *Acta Apostolicae Sedis* (dalej AAS): Pius XI, *Nuntium radiophonicum die XII februarii MDCCCXXXI*, w: „Acta Apostolicae Sedis”, 23 (1931) nr 3, s. 65–70.

1. Urzeczywistnienie przekonania, by przez przekaz medialny zwrócić się do Boga i wszelkiego stworzenia

Urzeczywistnienie związane z pierwszym papieskim orędziem radiowym przekonania, by przez przekaz medialny zwrócić się do Boga i wszelkiego stworzenia, ma swą interesującą, bynajmniej nie pozbawioną związków z trudnościami, obiekcjami i wahaniem, historię³. Wspomniane orędzie to tekst stosunkowo krótki. W wybranej za punkt odniesienia, udostępnionej na portalu watykańskim jego wersji włoskiej to nieco mniej niż 1600 wyrazów, czyli 9 100 znaków (w tym licząc spacje). Pius XI, który je przygotował i wygłosił, urodził się w 31 maja 1857 r. w Desio na północy Włoch. Został wybrany na papieża 6 lutego 1922 r. 12 lutego 1931 r. zainaugurował on, wygłaszając wspomniane orędzie, działalność Radia Watykańskiego. Zmarł w Rzymie 10 lutego 1939 r.⁴ W 1920 r. w Pittsburgu, zatem w technologicznie i ekonomicznie znacznie potężniejszych od Włoch Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, rozpoczęto pierwsze na świecie regularne nadawanie programu radiowego. Brytyjskie BBC – Wielka Brytania w tym okresie to wielkie, potężne, bogate imperium przemysłowe, kolonialne i morskie – powstaje w 1922 r. W 1926 r. Polskie Radio inauguruje nadawanie stałych programów: już 16 i 17 kwietnia 1927 r. mają miejsce pierwsze polskie transmisje i retransmisje radiowe liturgii⁵. Telewizja jako mass medium na szeroką skalę zacznie się rozwijać po II wojnie światowej, czyli od 1945 r. Na początku lat 30. XX w. w bogatej, należącej do obszarów w skali światowej najwyższej rozwiniętych, Europie nie wszystkich stać na własny odbiornik radiowy w domu. W samej Polsce w „1926 r. było (...) 5,2 tys. radioabonentów, w 1930 r. – 202,6 tys., a w 1939 r. – 1 016,5 tys.”⁶ By słuchać radia, ludzie gromadzą się np. w barach. Pojawiają się też głośniki uliczne, przez które przechodnie *volens nolens* słuchają m.in. audycji radiowych. Przykładowo tą drogą radio będzie wykorzystywane jako

³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1 i 2.

⁴ Więcej na temat Achillesa Rattiego – Piusa XI zob. np. Z. Zieliński, *Papieżstwo i papieże dwóch ostatnich wieków 1775–1978*, Warszawa 1983, s. 420n; R. Aubert, *Półwiecze, które przygotowało Sobór Watykański II*, w: *Historia Kościoła*, t. 5: *1848 do czasów współczesnych*, red. L. J. Rogier, R. Aubert, M. D. Knowles, tłum. T. Szafrński, Warszawa 1985, s. 404n; J. Hajjar, *Katolickie Kościoły wschodnie*, w: *Historia Kościoła*, t. 5: *1848 do czasów współczesnych*, red. L. J. Rogier, R. Aubert, M. D. Knowles, tłum. T. Szafrński, Warszawa 1985, s. 360n; P. Henry, *Creative remembering – and prudent forgetting – on our way to Christian unity source*, w: „Journal of Ecumenical Studies”, 52 (2017) nr 2, s. 287n.

⁵ M. Szczepaniak, *Msza fonogeniczna*, Poznań 2013, s. 296.

⁶ W. Roszkowski, *Najnowsza historia Polski. 1914–1945*, Warszawa 2003, s. 386. Zob. M. J. Kwiatkowski, *Narodziny Polskiego Radia: radiofonia w Polsce w latach 1918–1929*, Warszawa 1972, s. 7n; tenże, *Polskie Radio 1925–1939: mała kronika*, Warszawa 1973, s. 9n.

narzędzie propagandy w hitlerowskich Niemczech, a także w stalinowskim Związku Radzieckim. W audycjach radiowych niepodzielnie królują języki narodowe. Era powszechnego emitowania, przynajmniej przez potężnych nadawców, programów w językach obcych i to nawet w skali globalnej ma dopiero nadejść⁷.

To, że działalność Radia Watykańskiego została uroczystie zainaugurowana na początku 1931 r. trudno nie uznać za wyraz dużego zainteresowania i zaangażowania papieża Piusa XI, właściwego jemu i innym osobom nastawienia, aby jak najszybciej wykorzystać pojawiające się możliwości. Dostępne dane ukierunkowują, by widzieć tu również przewyciężanie różnych obaw czy podchodzenia z rezerwą⁸: czego nie należy pochopnie potępiać w oparciu o aktualną wiedzę dotyczącą niebywałego rozwoju, upowszechnienia, przydatności mass mediów elektronicznych i ich pozytywnej roli, poczynając od upowszechniania się radia prawie przed 100 laty, do dzisiaj. Ludzkie doświadczenie jednoznacznie wskazuje, że nowe może też być niebezpieczne, nie tylko zaś pożyteczne: mass media nie stanowią tu wyjątku. Zasadniczy problem, jak wynika z dostępnych danych, dotyczył możliwości transmitowania przez radio sprawowanej liturgii, a dokładniej kwestii uczestnictwa w niej⁹. Jednak to jeszcze nie wszystko. W niecałe półtora miesiąca przed posiadającą w pew-

⁷ Zob. np. R. Grunberger, *Historia społeczna Trzeciej Rzeszy*, t. II, tłum. W. Kalinowski, wstęp W. Markiewicz, Warszawa 1977, s. 288n. Autor cytuje tam m.in. następujące słowa A. Hitlera: „Bez samochodów, filmów dźwiękowych i radia – nie byłoby zwycięstwa narodowego socjalizmu” (tamże, s. 288). Zob. też W. Pobóg-Malinowski, *Najnowsza historia polityczna Polski. Okres 1939–1945*, Gdańsk 1989, s. 116n; Laurent B., *Catholicism and liberalism: two ideologies in confrontation*, w: „Theological Studies”, 68 (2007) nr 4, s. 809n.

⁸ F. J. Cabasés, *Cronistoria documentata e contestualizzata della radio vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana. 6 feb. 1922 – 10 feb. 1939*, w: Radio Vaticana. La voce del papa e della Chiesa in dialogo con il mondo – sito ufficiale, <http://www.radiovaticana.va/it1/cronistoria.asp?pag=2> [dostęp: 1.11.2017], pod datą: np. 26.01.1927.

⁹ „Obawiano się, że wierni potraktują radiowy przekaz jako wystarczający i zadośćczyniący świętecznemu obowiązkowi obecności na mszy św., zastępując bezpośrednio uczestnictwo na miejscu sprawowania liturgii pojęciem partycypacji pośredniej, traktowanej jako akt intencjonalny. Zastrzeżenia natury teologicznej dotyczyły także problemu ewentualnej niestosowności miejsca odbioru transmisji i zatracenia liturgicznej istoty Eucharystii – Uczty i Ofiary”: M. Szczepaniak, *Radiowa transmisja Mszy św. z Kongresu Eucharystycznego w Dublinie. Przełom w recepcji transmisji radiowych w praktyce eklezjalnej*, w: „Kultura – Media – Teologia”, 9 (2012), s. 16. Zob. też. A. Draguła, *Eucharystia zmediatyzowana*, Zielona Góra 2009, s. 31–35; A. Spadaro, *Cyberteologia. Chrześcijaństwo w dobie Internetu*, tłum. M. Masny, Kraków 2013, s. 135n. K. Pokorna-Ignatowicz pisze, że ostatecznie Pius XI „okazał się wielkim entuzjastą radia” (*Kościół w świecie mediów. Historia – dokumenty – dylematy*, Kraków 2002, s. 34).

nym sensie charakter sakralny, liturgiczny uroczystą inauguracją przez Piusa XI działalności Radia Watykańskiego i zarazem wygłoszeniem pierwszego papieskiego orędzia radiowego, czyli gdy przygotowania do tych wydarzeń musiały być bardzo zaawansowane lub wręcz dobiegać końca papież ogłosił encyklikę *Casti connubii*. Stwierdza on tam m.in.:

już nie w sposób ukryty (...), ale otwarcie (...) za pomocą słowa pisanego, przedstawień teatralnych wszelkiego typu, powieści, nowel i opowiadań (...), seansów kinowych, wypowiedzi radiowych, wreszcie za pomocą wszystkich najnowszych osiągnięć naukowych jest deptana i wyśmiewana świętość małżeństwa, natomiast wychwała się rozwody, cudzołóstwo, wady najohydniejsze¹⁰.

Uruchomienie Radia Watykańskiego i pierwsze papieskie orędzie radiowe w takim kontekście przedstawiają się jako *sui generis* odebranie przekazu medialnego zła, które go usiłuje zinstrumentalizować, i wskazanie na ten przekaz jako na ważne, skuteczne narzędzie dobra, nawet samego Boga, i sięgnięcie po to narzędzie.

O utworzeniu papieskiej rozgłośni radiowej myślano już przynajmniej w pierwszej połowie lat 20-tych XX w.¹¹ Jest to związane m.in. z inicjatywami naukowca o. Giuseppe Gianfranceschi (1875–1934), rektora Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie i przewodniczącego Papieskiej Akademii Nauk¹². Poważną przeszkodę, którą na tej drodze trzeba było najpierw koniecz- nie usunąć, stanowiła tu jednak tzw. kwestia rzymska, powstała po zdobyciu papieskiego Rzymu przez wojska Wiktora Emanuela II w 1870 r. W art. 6 traktat zawarty 11 lutego 1929 r. między Stolicą Apostolską oraz Włochami – rozwiązując dopiero wtedy wspomnianą kwestię rzymską – gwarantował Stolicy Świętej, stosownie do ówczesnych możliwości technicznych, m.in. utworzenie połączeń, bezpośrednio także z innymi państwami, telegraficznych, telefonicznych, radiotelegraficznych, radiotelefonicznych i pocztowych. Miało to nastąpić w ciągu jednego roku od wejścia w życie traktatów laterański, to

---

¹⁰ Pius XI, *Lettera enciclica sul matrimonio cristiano Casti connubii* (31.12.31), https://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_19301231_casti-connubii.html, dostęp 24.03.2018, cz. II. Zob. J. F. Pollard, *Electronic pastors: radio, cinema and television from Pius XI to John XXIII*, w: *The papacy since 1500: from Italian prince to universal pastor*, red. J. Corkery, T. Worcester, Cambridge, New York 2010, s. 184n.

¹¹ Zob. F. Bea, *Qui Radio Vaticana. Mezzo secolo della radio del papa*, Roma 1981, s. 19n; M. J. Matelski, *Vatican Radio: propagation by the airwaves*, Westport 1995, s. 11n.

¹² F. J. Cabasés, *Cronistoria documentata e contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana*, pod datą: np. 25.05.1925; 16.02.1929; 21.09.1929; 22.09.1930.

ostatnie zaś miało się dokonać wraz z wymianą dokumentów potwierdzających ich ratyfikację¹³. Jeden z badaczy następująco ocenia tę sytuację.

To, czego papież naprawdę pragnął [WM: osiągnąć przez posiadanie uznanego międzynarodowo, niezależnego Państwa Watykańskiego] była kolej [WM: chodzi o możliwość komunikacji] i radio. Przede wszystkim radio, bo rozumiał, że *terytorium Kościoła jest świat i że tylko media potężne i globalne – wtedy właśnie radio – dadzą Kościołowi prawdziwą „suwerenność”*. Dlatego wezwał Marconiego, wynalazcę. Państwo może być bardzo małe, ale jest potrzebne, ponieważ dzięki niemu można mieć niezależną stację kolejową i niezależne radio¹⁴.

Zaledwie cztery dni po wymianie ratyfikowanych traktatów lateraneńskich, tj. 11 czerwca 1929 r., Guglielmo Marconi, po udzieleniu mu audiencji przez Piusa XI, uczestniczył w ogrodach watykańskich w wizji lokalnej w związku z tworzeniem Radia Watykańskiego¹⁵. Niecałe dwa lata później rozgłośnia ta już działała, posługując się nadajnikiem o mocy 15 kW. Zarazem posiadała, jak to ujął o. F. J. Cabasés, zasięg światowy¹⁶. Godna podkreślenia szybkość działania wskazuje nie tylko na determinację papieża i jego współpracowników¹⁷, lecz także sugeruje, że sporo wcześniejszej dokładnie rozeznano sytuację, kierując się m.in. wysoką oceną przydatności posiadania własnej papieskiej rozgłośni radiowej, oraz przedsięwzięto odpowiednie, staranne przygotowania. Nadając pierwsze papieskie orędzie radiowe, skorzystano też z możliwości retransmisji „na żywo” przez innych nadawców. W ten sposób orędzie to zarówno gdy chodzi o treść – ponieważ papież zwraca się w nim do Boga i do wszystkich stworzeń¹⁸ – jak i co do faktycznego zasięgu na falach eteru

---

¹³ *Inter Sanctam Sedem et Italiae Regnum conventiones. Trattato fra la Santa Sede e l'Italia*, art. 6 i art 27, „Acta Apostolicae Sedis” 21 (1929), s. 212 i 221.

¹⁴ A. Spadaro, *Pio XI: il Papa che aveva intuito la dinamica dei social network*, <http://www.cyberteologia.it/2011/11/pio-xi-il-papa-che-aveva-intuito-la-dinamica-dei-social-network/> [dostęp 24.03.2018]. Zob. J. Metzler, *The legacy of Pius XI*, „International Bulletin of Missionary Research”, 17 (1993) nr 2, s. 62n; M. Elsbernd, *Rights statements: a hermeneutical key to continuing development in magisterial teaching*, w: „Ephemerides Theologicae Lovanienses”, 62 (1986) nr 4, s. 308n.

¹⁵ C. Confalonieri, *Pio XI visto da vicino*, Torino 1957, s. 147.

¹⁶ Comitato Guglielmo Marconi International, *Guglielmo Marconi e la Radio Vaticana*, <http://www.radiomarconi.com/marconi/vaticano.html>, [dostęp 10.10.2017].

¹⁷ Decyzją Piusa XI prace nad uruchomieniem Radia Watykańskiego nadzorował ówczesny sekretarz stanu, chodzi o bardzo wysoki urząd, kadr. Eugenio Pacelli, przyszedł papież Pius XII. Uczestniczył on także w inauguracji działalności rozgłośni papieskiej. Zob. F. J. Cabasés, *Cronistoria Documentata e Contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana*, [wprowadzenie do wydarzeń z 1930 r.].

¹⁸ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1 i 2.

otrzymało maksymalny wymiar zasięg. Taką drogą, czyli m.in. przez nadzwyczajną zmianę nadawanego programu, docierając do odbiorców związanych z już wcześniej działającymi nadawcami, transmitowano je „na żywo” np. w USA, Kanadzie, Australii i we Włoszech. O ile dzisiaj jest czymś zupełnie zwyczajnym, że dzięki np. Internetowi można, mimo odległości w przestrzeni i w czasie, usłyszeć, jak brzmi głos papieży np. Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka, to 12 lutego 1931 r. takie doświadczenie musiało dla większości słuchaczy orędzia być czymś zupełnie nowym. Zaraz po wygłoszeniu przez Pius XI orędzia po łacinie, Radio Watykańskie nadało jego tłumaczenia m.in. po włosku, francusku, angielsku, niemiecku, hiszpańsku, a także w języku polskim¹⁹. Jest to początek odkrywania i wykorzystywania możliwości, które dają media, a czynią to one stopniowo. Tak wypracowanie, jak i zapoznanie się z tym potencjałem oraz skorzystanie z niego z perspektywy czasu zbyt łatwo, czy nawet pochopnie mogą być postrzegane jako coś oczywistego. Dobrze ilustruje to następujący przykład. Około pół roku od inauguracji działalności Radia Watykańskiego i wygłoszenia pierwszego papieskiego orędzia radiowego, 25 lipca 1931 r. dyrekcja tegoż radia opublikowała na łamach „L’Osservatore Romano” następujący komunikat:

Prosi się nas z różnych stron o program naszych emisji radiowych. (...) nie emitujemy ani nie będziemy emitować transmisji radiowych. Posiadamy jednak stałe godziny ćwiczeń radiowych (...). W ramach tych ćwiczeń przekazujemy informacje i wiadomości (...). W każdą niedzielę oraz w inne dni świąteczne o godz. 11-tej czasu środkowoeuropejskiego nadajemy czytania liturgiczne i [inne] pisma związane z duchowością, skierowane szczególnie do chorych²⁰.

¹⁹ F. J. Cabasés, *Cronistoria Documentata e Contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana*, pod datą: 12.02.1931.

²⁰ Cyt. za: F. Bea, *Qui Radio Vaticana*, s. 68. Jedną z najchlubniejszych i prawdopodobnie najmniej oczekiwanych kart historii Radia Watykańskiego czy wręcz mediów była pomoc w odnalezieniu jeńców wojennych i osób cywilnych zaginionych w czasie II wojny światowej. Stopniowo zaangażowanie to całkowicie zaabsorbowało rozgłoszenie papieską i było możliwe m.in. dzięki wkładowi nuncjatur i parafii. Opierało się też na odpowiednio wypracowanej ramówce. Z biegiem czasu tygodniowo emitowano ponad 700 takich audycji (początkowo było ich niewiele). W latach 1940-46 wygłoszono w ich ramach ponad 1 270 000 komunikatów, które były nadawane m.in. do Francji, Belgii, Luxemburga, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, Irlandii, Włoch, Grecji, na Maltę, do wschodniej i południowej Afryki, Algierii, Egiptu, Etiopii, Konga, Kenii, Mozambiku, Sudanu, Turcji, Palestyny, Syrii, Iraku, Iranu, Indii, Chin, Tajlandii, Argentyny, Wenezueli, Australii. W przypadku bardzo dużych odległości Radio Watykańskie korzystało tu ze współpracy krajowych centrów radiowych i radiotelegraficznych oraz Czerwonego Krzyża. Zob. F. J. Cabasés, *Cronistoria documentata e contestualizzata della radio vaticana. I primi ottanta anni*

W sumie Radio Watykańskie powstało i zaczęło szybko działać, gdy tylko okoliczności, w tym polityczne, na to pozwoliły. Zarysowane powyżej działania i osiągnięcia – nie tylko z ówczesnego punktu widzenia jak najbardziej godne uwagi, sytuujące się chronologicznie przed zasadniczo nieznaną wtedy jeszcze umysłowi ludzkiemu czkającą na media wielką przyszłością i potęgą – zostały przez papieża Piusa XI i jego otoczenie najpierw wykorzystane, by przez pierwsze papieskie orędzie radiowe zwrócić się do Boga i wszelkiego stworzenia, czyli do wszystkich. Jest to przedsięwzięcie nadzwyczaj ambitne. Znajomość okoliczności jego realizacji wskazuje m.in. na następujące sprawy. Waga tak szeroko zakrojonego, powszechnego zwrócenia się jest w relacji z ówczesnymi możliwościami, ich wykorzystaniem i ówczesną ich oceną. Uwzględniając dalszy rozwój mediów i ich współczesną potęgę oraz prognozy na przyszłość, trudno nie myśleć o dysproporcji i zarazem o podejściu bardzo ambitnym i wybiegającym daleko w przyszłość. Zarazem nasuwa się wniosek, iż potrzeba dalszej refleksji nad skorzystaniem z możliwości, które ludzie otrzymali i otrzymują wraz z dalszym rozwojem mediów.

2. „W jaki sposób” dla zrozumiałości przekazu medialnego i uwydatnienia jego znaczenia

Z datę inauguracji działalności Radia Watykańskiego – i tym samym za datę wygłoszenia pierwszego papieskiego orędzia upowszechnionego za pomocą mass medium elektronicznego – wybrana została 9. rocznica koronacji Piusa XI. Wolno w tym widzieć wolę, by tym dwóm wydarzeniom medialnym nadać możliwie największą rangę, podkreślić ich duże znaczenie. Pius XI osobiście przygotował orędzie. Rękopis wskazuje, iż starannie je redagował, nanosząc ulepszenia. Papież przygotował i odczytał w czasie transmisji orędzie w języku łacińskim²¹. Na ten wybór trzeba zwrócić uwagę. Ówczesne audycje radiowe mają charakter zasadniczo narodowy: m.in. w tym znaczeniu, że są nadawane we współcześnie mówionych językach narodowych. W XX w. łacina się do nich nie zalicza. Język angielski zaś nie ma wtedy jeszcze takiej pozycji międzynarodowej, jak dzisiaj. Co do pierwszego papieskiego orędzia radiowego, to jest ono skierowane, co przyjdzie jeszcze szerzej przedstawić, do wszystkich: nie tylko ludzi, ale bytów²². Taki zamiar warto zestawzić z przecież bez wątpienia znaną papieżowi i jego współpracownikom sytuacją, gdy nawet dzięki retransmisjom

---

dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XII secondo Papa della Radio Vaticana 2 mar. 1939 – 9 ott. 1958, <http://www.radiovaticana.va/it1/cronistoria.asp?pag=3> [dostęp: 1.11.2017], pod datą: 1.09.1939.

²¹ M. Szczepaniak, *Radiowa transmisja Mszy św. z Kongresu Eucharystycznego w Dublinie*, s. 11; rękopis publikuje C. Confalonieri, *Pio XI visto da vicino, appendice*.

²² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, np. nr 1.

programy radiowe mogą być odbierane geograficznie w dużo mniejszym stopniu niż obecnie, a szansę na odbiór dodatkowo ograniczała liczba posiadanych aparatów radiowych. Współcześnie sięga się po pomoc mediów, by przekaz wpłynął na maksymalną ilość odbiorców: musi być więc sformułowany w jak najbardziej zrozumiałym dla nich sposób. Z tym, że na zrozumiałość przesłania składa się niejeden element. Papież zwraca się m.in. do robotników na całym świecie²³, stanowiących orszak liczną grupę, i nonsensem byłoby przyjąć, jakoby Pius XI przeoczył, że łacina nie jest językiem, którym oni posługiwaliby się. Jednak łacina to również język najważniejszych dokumentów Kościoła rzymskokatolickiego, język nawet samej jego liturgii, Mszy św., sakramentów, czyli w rozumieniu teologicznym to skuteczne narzędzie, a przynajmniej jego ważna część, zapewniające porozumienie się między doczesnością i światem nadprzyrodzonym, w tym z samym Bogiem. Pius XI sam wyjaśniał, z jakiego powodu mówił po łacinie i dlaczego przemówienie składało się zasadniczo ze słów zaczerpniętych z Biblii: łacina jest językiem powszechnym Kościoła, zaś omawiane przemówienie to spotkanie o zasięgu powszechnym i tutaj „słowo Boga winno (...) dotrzeć do wszystkich niepodważalnie i mile widziane”²⁴. Słowo pisane i słowo mówione odgrywają kluczową rolę, jeśli chodzi o zrozumiałość przekazu. Jednak są też inne ważne elementy, od których ona zależy. Zalicza się do nich m.in. symbolika, sięganie do przeszłości, do tego, jak dany język, np. łaciński, jest postrzegany przez odbiorców. W okresie, gdy liturgia w Kościele rzymsko-katolickim była sprawowana po łacinie i miało to za sobą już wiekową tradycję, język łaciński przedstawiał się w pewnym sensie jako powszechny w skali globalnej i nieograniczony wyłącznie do doczesności.

Na samym początku *Pierwszego orędzia radiowego* papież Pius XI określa radio za pomocą sformułowania „cudowny wynalazek markoniański”. Odniesienie do wkładu ze strony Guglielmo Marconiego (1874–1937) w początki i rozwój radia jako takiego jest tu jednoznaczne, wyeksponowane i odpowiada stanowi rzeczy. Trzeba też pamiętać o wspomnianym już zaangażowaniu Marconiego w powstanie Radia Watykańskiego. Zarazem początek orędzia ukierunkowuje także na następującą interpretację. Słowa o realizacji przez Boga swego tajemniczego, mądrego planu wydają się odnosić nie tylko do powierzenia Achillesowi Rattiemu misji papieskiej: „Będąc przez tajemniczy zamysł Boży” następcą św. Piotra „i mogąc jako pierwszy korzystać z tego miejsca z cudownego wynalazku markoniańskiego”²⁵. Nieco dalej odnośnie do możliwości, jakie daje radio, Pius XI wprost stwierdza: „Chwała Bogu, który dał za naszych dni taką moc ludziom (Mt 9,8), że ich słowa docierają naprawdę do najdalszych zakątków ziemi (Ps 18,5; Rz 10,18)”²⁶. Mamy do

²³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 13.

²⁴ C. Confalonieri, *Pio XI visto da vicino*, s. 149.

²⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

²⁶ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2

czynienia z następującym przesłaniem: papież uroczyście przedstawia radio adresatom orędzia, czyli wszystkim, jako wspaniały wynik współdziałania Boga i ludzi. A adresatami orędzia są: Bóg, wszyscy ludzie, cały Kościół, wszelkie stworzenie²⁷. Na tak zapoczątkowany nurt nauczania, rozumienia i prezentowania mediów składa się później nauczanie Piusa XII, Soboru Watykańskiego II czy św. Jana Pawła II²⁸. Warto w związku z tak pozytywną oceną radia uwzględnić, iż omawiane orędzie nie zawiera ani jednego ostrzeżenia czy też stwierdzenia, że ten środek masowego przekazu może być lub bywa używany ze szkodą dla człowieka. Jest to znamienne m.in. z tego powodu, że papież nie podchodzi do środków społecznego komunikowania bezkrytycznie. Przykładowo był przeciwny wykorzystaniu radia do transmitowania obrzędów liturgicznych²⁹. Przyjmując za punkt odniesienia datę ogłoszenia pierwszego papieskiego orędzia radiowego, jak też biorąc pod uwagę staranne, rozmyślnie przygotowania do tego wydarzenia, należy zarazem uwzględnić, iż przecież przedtem i potem Pius XI zwraca uwagę także na niebezpieczeństwa związane ze złym wykorzystaniem mediów³⁰. Natomiast w omawianym wystąpieniu radio zostało ukazane jako narzędzie, dzięki któremu świat, ludzie doznają pozytywnej przemiany: narzędzie, którym razem posługuje się Bóg i człowiek³¹. Nie tylko od strony technologicznej radio przedstawia się jako

²⁷ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

²⁸ Zob. Pius XII, *Litterae encyclicae de re cinematographica, radiophonica ac televisifica „Miranda prorsus”* (8.09.1957), http://w2.vatican.va/content/pius-xii/la/encyclicals/documents/hf_p-xii_enc_08091957_miranda-prorsus.html, [dostęp 30.04.2016], akapit 1; Sobór Watykański II, Dekret o środkach społecznego przekazu *Inter mirifica* (4.12.1963), w: *Sobór Watykański II, Konstytucje. Dekrety. Deklaracje*, tekst polski, nowe tłumaczenie, Poznań 2002, s. 87, nr 1; Paweł VI, *Messaggio per la VII Giornata Mondiale Delle Comunicazioni Sociali „Le comunicazioni sociali e l'affermazione e promozione dei valori spirituali”* (1.05.1973), http://w2.vatican.va/content/paul-vi/it/messages/communications/documents/hf_p-vi_mes_19730501_vii-com-day.html, [dostęp 20.07.2016], akapit 5; Jan Paweł II, *Lettera apostolica ai responsabili delle comunicazioni sociali „Il rapido sviluppo”* (24.01.2005); http://w2.vatican.va/content/john-paul-ii/it/apost_letters/2005/documents/hf_jp-ii_apl_20050124_il-rapido-sviluppo.html; [dostęp 20.08.2015], nr 14.

²⁹ F. J. Cabasés, *Cronistoria Documentata e contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana*, pod datą 26.01.1927; zob. też E. Baragli, *Comunicazione, comunione e Chiesa*, Roma 1973, s. 452.

³⁰ Zob. np. Pius XI, *Lettera enciclica sull'educazione cristiana della gioventù „Divini illius Magistra”* (31.12.1929), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_31121929_divini-illius-magistri.html, [dostęp 9.12.2017], nr 92; tenże, *Lettera enciclica sul cinema „Vigilanti cura”* (26.06.1936), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_29061936_vigilanti-cura.html, [dostęp 10.10.2017], nr 4n.

³¹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 12; 14.

udany owoc współdziałania Bożego i ludzkiego. Co do treści, to na orędzie składają się dobrane przez Piusa XI cytaty biblijne, czyli słowa, którymi Bóg zwraca się do ludzi. Pewne fragmenty omawianego przesłania szczególnie wskazują na to działanie. „Zachęcamy (...) w Panu”³². „(...) przekazujemy wam od Chrystusa”³³. Papież udziela błogosławieństwa „w imię” Osób Bożych³⁴. Jak już wspomniano, omawiane orędzie świadomie zostało „utkane” ze słów Pisma Świętego. Jak to interesująco ukazał np. Sobór Watykański II, kiedy do człowieka docierają słowa Biblii, to przemawia do niego sam Bóg³⁵.

Mając na uwadze uroczyste rozpoczęcie działalności Radia Watykańskiego, Pius XI ułożył również modlitwę do odmówienia przy błogosławieństwie znajdujących się tam urządzeń radiowych³⁶. Składają się na nią m.in. słowa:

«głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu»: pobłogosław ten zestaw maszyn do nadawania na falach eteru, abyśmy, gdy słowa apostołskie także z dalekimi ludami łączą się, w jedną z Tobą rodzinę zostali zgromadzeni³⁷.

Tym samym narzędzia, technologia przekazu medialnego zostały przedstawione jako dobre same w sobie, jako narzędzie. To prawda, że nie jedyne, jednak jako narzędzie, a przekaz radiowy na szeroką skalę stawia wtedy dopiero pierwsze kroki, którym Bóg się może posłużyć. Narzędzie w pewnym sensie ofiarowane Bogu przez ludzi i Kościół, by dokonać bardzo pozytywnego dzieła.

³² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 12.

³³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 14.

³⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, zakończenie.

³⁵ Zob. Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym *Dei Verbum* (18.11.1965), w: *Sobór Watykański II, Konstytucje. Dekrety. Deklaracje*, tekst polski, nowe tłumaczenie, Poznań 2002, nr 21, s. 359n.

³⁶ C. Confalonieri, *Pio XI visto da vicino*, s. 149.

³⁷ Cyt. za: Comitato Guglielmo Marconi Internazionale, *Guglielmo Marconi e la Radio Vaticana*.

^A Spadaro następująco komentuje to błogosławieństwo: „Co intuicja dostrzega «wewnątrz» tych słów? Otóż to, że Pius XI miał na myśli wspólnoty wirtualne powstałe i żyjące dzięki technologii... Faktycznie, podczas gdy faszyzm będzie rozumiał radio jako przedłużenie spotkań, podczas których słucha się Duce, to Radio Watykańskie pretenduje, powiedzmy, by mówić do serca, do osób, wyobrażając sobie właśnie «jedną rodzinę». A więc *oddając medium globalne w służbę relacjom, nie zaś propagandzie, treści*. W tym błogosławieństwie treści są ukierunkowane na związek. Dzisiaj jest to właśnie logiką sieci społecznościowych, które komunikując zawartości, umacniają związki. Pius XI, myśląc o radio miał na uwadze prawdopodobnie pewną sieć społecznościową, ponieważ pod uwagę brał bardziej model relacji rzeczywistych niż model wyłącznie przekazu radiowego. W ten sposób, między innymi, wskazał drogę, jak rozumieć sens radia w naszych czasach” (*Pio XI: il Papa che aveva intuito la dinamica dei social network*). Zob. E. Kozerska, *Państwo i społeczeństwo w poglądach Piusa XI*, Wrocław 2005, s. 314.

Kiedy Bóg posługuje się techniką, technologią, to materia i doczesność stają się narzędziami korzystnego dla ludzi procesu, który przekracza granice tego, co materialne i doczesne. Kilkadziesiąt lat później w związku z kolejnym etapem przemian komunikacji międzyludzkiej, papież Benedykt XVI, powołując się na bł. Pawła VI, następująco przedstawił relacje między nowymi technologiami i właściwym im potencjałem a sferą duchową: i to także bynajmniej nie w kluczu np. konfliktu, wykluczania się czy obcości.

(...) przekaz w czasach „nowych mediów” pociąga za sobą coraz ściślejszy i bardziej codzienny związek człowieka z urządzeniami, od komputerów do telefonów komórkowych, by wymienić tylko najbardziej rozpowszechnione. Jakie skutki będzie miał ten stały związek? Już papież Paweł VI wskazywał kierunek refleksji, gdy mówiąc o pierwszych projektach automatyzacji językowej analizy tekstu biblijnego, zadawał sobie pytanie: „Czy ten wysiłek nadania narzędziom mechanicznym swoistej funkcji duchowej, który przez swą użyteczność zostaje uszlachetniony i uwznioślony, nie ociera się o *sacrum*? Czy to duch został uwięziony przez materię, czy może materia, ujarzmiona i zmuszona do posłuszeństwa wobec praw ducha, składa temu duchowi wielki hołd?”

Zaraz potem Benedykt XVI dodaje: „Wyczuwa się, że słowa te mówią o głębokiej więzi z duchem, która jest powołaniem technologii³⁸.”

3. Bóg jako odbiorca przekazu medialnego

Stwierdzenia, że orędzie jest skierowane do wszystkich ludzi, do wszelkiego stworzenia³⁹, pozwala mówić, stosując obecną terminologię, iż Pius XI wyznacza mu zasięg lub charakter globalny. Jednak papież prowadzi znacznie dalej, bo poza granice doczesności. Kościół katolicki od dawna dzieli się przekonaniem, że środki społecznego przekazu są wspaniałym dziełem Boga czy też wspólnym wspaniałym dziełem Boga i ludzi⁴⁰. Bóg jest obecny w przekazie medialnym:

---

³⁸ Benedykt XVI, *Przemówienie z okazji zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Środków Społecznego Przekazu „Mówmy ludziom o Bogu posługując się nowymi językami cyfrowymi”* (28.02.2011), http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/przemowienia/massmedia_28022011.html [dostęp 31.08.2011].

³⁹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1n.

⁴⁰ Zob. Pius XII, *Litterae encyclicae de re cinematographica, radiophonica ac televisifica „Miranda prorsus”*, akapit 1; Sobór Watykański II, Dekret o środkach społecznego przekazu *Inter mirifica*, nr 1; Paweł VI, *Messaggio per la VII Giornata Mondiale Delle Comunicazioni Sociali „Le comunicazioni sociali e l’affermazione e promozione dei valori spirituali”*, akapit 5; Jan Paweł II, *Lettera apostolica ai responsabili delle comunicazioni sociali „Il rapido sviluppo”*, nr 14.

skutecznie posługuje się nim, komunikuje się za jego pomocą, oddziałuje przez niego⁴¹. Mniej znane natomiast, bodajże zupełnie nieznaną, jest wskazanie na Boga jako na odbiorcę przekazu medialnego. A z propozycją takiego podejścia do mediów mamy do czynienia już w pierwszym papieskim orędziu radiowym.

Na Boga jako na adresata orędzia wskazuje już początek orędzia:

mogąc jako pierwsi chlubić się z tego miejsca cudownym wynalazkiem markoniańskim, zwracamy się najpierw do wszystkich bytów (...) mówiąc im (...) słowami Pisma Świętego: «Słuchajcie, niebios, tego, co mówię, usłysz ziemio słowa ust moich» (Pwt 32,1)⁴².

W rozumieniu biblijnym, jak pokazuje np. modlitwa „Ojcze nasz” (Mt 6,9), niebo jest „miejscem”, gdzie przebywa Bóg⁴³. Co więcej, drugi akapit orędzia wprost przedstawia Boga jako pierwszego z adresatów orędzia. Jak stwierdza Pius XI, Bóg ma być uwielbiony we wszystkim i we wszystkich⁴⁴. Orędzie niejako dołącza się tutaj: także media, także przez nie można i należy wielbić Boga. Wspomniany akapit rozpoczyna się następująco: „I niech to będzie nasze pierwsze słowo”. Zaraz potem papież mówi: „Chwała Bogu”. Następne zdanie rozpoczynają te same słowa: „Chwała Bogu”. Za rozumieniem, iż Bóg także w drugim akapicie orędzia został wskazany jako jego adresat, przemawia m.in. sposób, w jaki Pius XI wskazuje na kolejnych jego adresatów: „Co do zwrócenia się następnie do ludzi, poleca nam apostoł...”⁴⁵. Orędzie podane w wersji włoskiej na portalu watykańskim zawiera poprzedzające akapity nagłówki, które wskazują na adresatów. W przypadku drugiego akapitu zamieszczone zostały tam słowa: „A Dio”, czyli „Do Boga”. Pełniące podobną rolę nagłówki zamieszczone są w tekście łacińskim opublikowanym w *Acta Apostolicae Sedis*. W przypadku drugiego akapitu są to słowa: „Ad Deum”, czyli „Do Boga”⁴⁶.

Zwracając się do Boga przez pośrednictwo radia, papież oddaje Mu część i dziękuje: jest to modlitwa w drugim akapicie. Jako powód została przedstawiona możliwość skorzystania z szansy, którą daje komunikowanie się za pomocą radia. „Chwała Bogu, który dał za naszych dni taką moc ludziom (Mt 9,8), że

⁴¹ Zob. Jan Paweł II, *Messaggio per la XXXVI Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Internet: un nuovo Forum per proclamare il Vangelo”* (22.01.2002), http://w2.vatican.va/content/john-paul-ii/it/messages/communications/documents/hf_jp-ii_mes_20020122_world-communications-day.html [dostęp: 20.07.2016], nr 6.

⁴² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

⁴³ Szerzej na ten temat zob. J.-M. Fénasse, J. Guillet, *Ciel*, w: *Vocabulaire de théologie biblique. Deuxième édition révisée et augmentée*, red. X. Léon-Dufour i inni, Paris 1971, kol. 167–168.

⁴⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 7.

⁴⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3.

⁴⁶ Pius XI, *Nuntium radiophonicum die XII februarii MDCCCXXXI*, „Acta Apostolicae Sedis”, 23 (1931) nr 3, s. 65.

ich słowa naprawdę docierają aż na krańce ziemi (Ps 18,5; Rz 10,18)⁴⁷. W ten sposób radio zostało ukazane bardzo pozytywnie: jako prawdziwy dar Boga i prawdziwy owoc ludzkiego zaangażowania. Już w tym sensie można powiedzieć, że zasadniczo przez przekaz radiowy do swych stworzeń zwraca się także sam Bóg. Ono w ten sposób – niejako w dwóch kierunkach – łączy łaskę i rozum, doczesność i wieczność, ziemię i świat nadprzyrodzony. Zarazem ono nie wyobcowuje względem spraw doczesnych. Jak przyjdzie dokładniej zobaczyć, nie chodzi jedynie o przekaz zawarty w dalszej części powyżej przytoczonego tekstu:

i pokój na ziemi, gdzie jesteśmy reprezentantem tego boskiego Odkupiciela, Jezusa (2 Kor 2,20), który przychodząc ogłosił pokój, pokój dalekim i pokój bliskim (Ef 2,17), wprowadzając pokój w Krwi Swego Krzyża⁴⁸.

Mamy tu więc do czynienia z pozytywnym bardzo dużym, wręcz powszechnym zasięgiem i oddziaływaniem. Skoro zaś Bóg został wskazany jako adresat orędzia już w pierwszym akapicie, to wtedy w pewnym sensie całe orędzie jest skierowane i do Niego, słowa kierowane przez papieża do innych adresatów są też niejako „do wiadomości” Boga.

Bóg, do którego papież się zwraca, to Ojciec, Syn i Duch Święty, czyli cała Trójca Święta⁴⁹. Druga Osoba Boża jest tytułowana w taki sposób, że mamy jednoznaczne wskazanie na misterium wcielenia i na misterium wielkanocne⁵⁰. Bóg jest godzien chwały, ona się Mu należy⁵¹. On jest wszechmocny, wydaje polecenia, rządzi⁵². Kocha swe stworzenia niewymowną miłością⁵³. A ta w szczególnie sposób objawia się, skutecznie oddziałuje przez misterium wielkanocne⁵⁴. Przez to misterium On życiodajnie jednoczy z sobą⁵⁵, przy czym to jednoczenie dokonuje się też przez przekaz medialny⁵⁶. Pokój jest przede wszystkim Jego darem: także tutaj narzędziem obdarzania nim jest również przekaz medialny⁵⁷. Daje ludziom zdolności, sprawność nadawania przekazu medialnego o zasięgu powszechnym⁵⁸. Przez zwrócenie się do adresatów, wybór łaciny do wygłoszenia orędzia i następnie nadanie tłumaczenia orędzia w wybranych językach nowożytnych, przez podjętą tematykę pierwsze papie-

⁴⁷ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

⁴⁸ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

⁴⁹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, zakończenie.

⁵⁰ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

⁵¹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

⁵² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

⁵³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr nr 5.

⁵⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 4.

⁵⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 7.

⁵⁶ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 8; 1.

⁵⁷ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 4; 2.

⁵⁸ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

skie orędzie radiowe wpisuje się we wspomniany zasięg powszechny: zarazem zwraca ono uwagę, zbiega się czy w pewnym sensie jest nawet narzędziem Bożego działania, troski, miłości, które też zostały ukazane jako mające charakter powszechny⁵⁹. Chrystus przynosi pojednanie i pokój wszystkim, w wymiarze powszechnym⁶⁰. Wiara, czyli dar Boga, którego podmiotem jest człowiek (zob. np. 1 Kor 12,3), jednoczy ludzi w jedną rodzinę, przewyższając grożące im konflikty, np. na tle ekonomicznym, własnościowym, klasowym (taka interpretacja świata i wyciąganie z niej konsekwencji są wtedy bardzo istotne m.in. ze względu na rosnący w siłę komunizm i nastawienie do przeprowadzenia zmian na drodze rewolucji)⁶¹. Władza Boga posiada charakter powszechny i decydujący⁶². Bóg powołuje ludzi do działania w Jego imieniu⁶³. Dotyczy to misji wypełnianej przez samego papieża⁶⁴, czyli także tego działania, jakim jest wygłoszenie przez Piusa XI pierwszego papieskiego orędzia radiowego⁶⁵. Niejako w odpowiedzi na skierowane do Niego przesłanie medialne, przez papieża Bóg drogą medialną błogosławi „Miastu i Światu”, a zatem wszystkim⁶⁶.

4. Niesamotność Boga jako odbiorcy przekazu medialnego

Jednym z głównych punktów chrześcijańskiego przesłania o Bogu jest stwierdzenie, że Bóg nie jest i nie chce być samotnikiem. Trzeba tu wskazać misterium trynitarne, tzn. że Bóg to Ojciec, Syn i Duch Święty. Bóg nie jest sam w niebie, dzieli je ze swymi stworzeniami (np. Iz 6,1-13; Ap 4,1-11; 7,1-15). Także w doczesności Bóg jest ze swymi stworzeniami (np. J 1,1-14). Dzieło stworzenia-zbawienia pokazuje, iż Bóg bardzo się angażuje, by być ze swymi stworzeniami i to nawet we wspólnocie, która posiada cechy usynowienia, utworzenia wspólnoty o charakterze rodzinnym (np. Ga 4,4-7; Rz 8,15). Na to działanie i dzieło składa się zainicjowana, podtrzymywana przez Boga skuteczna komunikacja z bytami stworzonymi. „Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców (...), a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna” (Hbr 1,1-2). Początek Ewangelii św. Jana ze swej strony przedstawia Drugą Osobę Trójcy św. jako Słowo, gr. *logos* (J 1,1-14). W 2009 r. papież Benedykt XVI następująco odniósł się do współczesnego boomu technologii związanych z przekazem informacji oraz ich zastosowania.

⁵⁹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 6.

⁶⁰ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

⁶¹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3; zob. nr 13.

⁶² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3; 8.

⁶³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 4.

⁶⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3.

⁶⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

⁶⁶ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 14.

O ile może zadziwiać szybkość, z jaką nowe technologie stały się bardziej niezawodne i skuteczne, o tyle nie powinna zaskakiwać ich popularność wśród użytkowników, gdyż zaspokajają one podstawowe pragnienie człowieka, którym jest nawiązywanie relacji z innymi ludźmi. To pragnienie komunikacji i przyjaźni jest zakorzenione w naszej ludzkiej naturze i nie może być rozumiane jedynie jako reakcja na nowinki technologiczne. W świetle przesłania biblijnego powinno być ono odczytywane jako odzwierciedlenie naszego udziału w komunikatywnej i jednoczącej miłości Boga, który pragnie zgromadzić całą ludzkość w jednej rodzinie. Kiedy odczuwamy potrzebę zbliżenia się do innych ludzi, kiedy chcemy ich lepiej poznać i dać się im poznać, odpowiadamy na powołanie Boże – powołanie wpisane w naszą naturę istot stworzonych na obraz i podobieństwo Boga, Boga komunikacji i komunii⁶⁷.

Jak to przedstawia pierwsze papieskie orędzie radiowe, przekaz medialny nie jest skierowany wyłącznie do Boga. Chrześcijaństwo jest zdania, że istnieje podstawowy związek, który nierozzerwalnie w jedno łączy miłość Boga i miłość bliźnich, Boga i Jego stworzenia (zob. np. Mt 22,36-40; Łk 10,25-27; Rz 8,19-23)⁶⁸. Omawiane orędzie tak podchodzi do przekazu medialnego, że wpisuje się on w wypełnianie przykazania miłości, co m.in. odbiera ten przekaz wspomnianym totalitaryzmem bądź wszelkiemu wykorzystywaniu go na szkodę człowieka, chroni przed takim zawłaszczeniem⁶⁹. Razem z Bogiem papież Pius XI wymienia następujących adresatów orędzia (zachowano kolejność zastosowaną w orędziu): wszystkie byty, niebo, ziemia, wszyscy ludzie⁷⁰, ludzie składający się na Kościół katolicki⁷¹, kardynałowie, patriarchowie, arcybiskupi, biskupi, prałaci, prezbiterzy⁷², zakonnicy i zakonnice (kobiety nie zostały niezauważone)⁷³, misjonarze i misjonarki (ponownie widać, że papież zauważa także kobiety i ich specyficzny wkład) oraz katechiści z krajów misyjnych⁷⁴, wszyscy wierni świeccy niezależnie od płci (Pius XI jeszcze raz wymienia również kobiety jako należące do wspólnoty i zarazem posiadające swą tożsamość)⁷⁵, niewierzący w Chrystusa i ci wierzący w Chrystusa, którzy

---

⁶⁷ Benedykt XVI, *Messaggio per la XLIII Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Nuove tecnologie, nuove relazioni. Promuovere una cultura di rispetto, di dialogo, di amicizia”* (24.01.2009), http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/it/messages/communications/documents/hf_ben-xvi_mes_20090124_43rd-world-communications-day.html [dostęp 1.03.2015], nr 3–4.

⁶⁸ A. Ganoczy, *Nauka o stworzeniu*. Seria: *Podręcznik Teologii Dogmatycznej*, red. W. Beinert, t. 3, tłum. J. Fenrychowa, Kraków 1999, s. 55.

⁶⁹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, np. nr 13.

⁷⁰ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

⁷¹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3.

⁷² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr nr 4.

⁷³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr nr 5.

⁷⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 6.

⁷⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 7.

nie są w jedności z Kościołem katolickim⁷⁶, sprawujący władzę⁷⁷, poddani, podwładni⁷⁸, ludzie bogaci⁷⁹ i biedni⁸⁰, pracownicy najemni i pracodawcy potraktowani jako jedna grupa adresatów, przy czym pracownicy zostali wymienieni jako pierwsi⁸¹, ostatnia grupa to strapieni i prześladowani⁸². Papież zwraca się do wszystkich, używając kategorii ogólnych, a zarazem wybiera pewne grupy, na które szczególnie chce zwrócić uwagę. Podkreśla, że zwłaszcza bliskie związki łączą go z katolikami. Dostrzega też innych chrześcijan i niechrześcijan. Nieraz przynależność religijna nie jest brana pod uwagę. W sumie mamy tu do czynienia ze wskazaniem szeregu różnych okoliczności, w których ludziom przychodzi żyć i gdzie muszą dawać sobie radę, gdzie potrzebują pomocy. Ona zaś przychodzi m.in. przez pierwsze papieskie orędzie radiowe. Na przykład do ludzi zamożnych papież kieruje następujące słowa:

Bogatym mówimy, że muszą siebie uważać za sługi Opatrzności Bożej i rozdawców Jej dóbr, którym sam Jezus Chrystus polecił ubogich, i od których boski Sędzia będzie więcej wymagał, ponieważ więcej otrzymali⁸³.

Zwracając się do różnych adresatów, papież umieścił ich w pewnej kolejności. Jego orędzie jest zaadresowane do wszystkich i jego wyemitowanie można uznać za jednoczesne skierowanie go do wszystkich. Pius XI wykorzystał takie możliwości przekazu medialnego. Jest to zbieżne z postrzeganiem różnych adresatów jako szczególnie ważnych, wręcz jako tych, którym papież za pomocą odpowiednio dobranych słów wskazuje na właściwe im pierwszeństwo. Adresaci są razem i w ten sposób zamiar powszechności i zasięg powszechny orędzia są jeszcze bardziej widoczne. Oto wybrane przykłady. Na rozpoczynające orędzie zdanie składają się m.in. następujące słowa: „zwracamy się na pierwszym miejscu do wszystkich bytów i do wszystkich ludzi”⁸⁴. „Niech to będzie nasze pierwsze słowo: chwała Bogu w najwyższych niebiosach i pokój na ziemi ludziom dobrej woli”⁸⁵. „Gdy zwracamy się do ludzi, to rozkazuje nam apostoł, by czynić dobro wszystkim, jednak szczególnie domownikom wiary (Ga 6,10). Wpada więc, byśmy zwrócili nasze pierwsze słowo najpierw nie do innych”

⁷⁶ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 8.

⁷⁷ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 9.

⁷⁸ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 10.

⁷⁹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 11.

⁸⁰ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 12.

⁸¹ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 13.

⁸² Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 14.

⁸³ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 11.

⁸⁴ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1.

⁸⁵ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 2.

lecz ludzi należących do Kościoła katolickiego⁸⁶. Na zakończenie orędzia, przed błogosławieństwem odbiorca ma do czynienia z takim oto przesłaniem:

Jako ostatnie co do wykonania, jednak pierwsze, gdy chodzi o intencje i serdeczność, do was dociera nasze słowo, którzy jesteście chorzy, doznajecie bólu, ucisku, przeciwności, szczególnie którzy cierpicie tak z powodu nieprzyjaciół Boga i społeczności ludzkiej⁸⁷.

Przekaz o niesamotności Boga – również tej medialnej, a w tym jako adresata przesłania – u papieża Piusa łączy się z jego staraniami, np. przez nauczanie, by przypomnieć czy też lepiej uświadomić ludziom powszechny charakter zaangażowania Chrystusa jako wszechmocnego i miłosiernego Pana Wszechświata. Są to starania, by ludzie jak najpełniej skorzystali z tego atutu. W 1925 r. Pius XI wprowadził uroczystość Chrystusa, Króla Wszechświata, nauczając też, że władzy Chrystusa podlega wszystko, co stworzone⁸⁸. W encyklice *Quas primas*, w punkcie *Królestwo o charakterze powszechnym i społecznym* papież tak pisze: „myliłby się poważnie ten, kto odbierałby Chrystusowi (...) władzę nad wszystkim rzeczami doczesnymi”, zważywszy, że otrzymał On od Ojca takie właśnie zupełne prawo i faktyczną władzę⁸⁹. Media to część tego królestwa – jego istnienia, życia, rozwoju – i to bynajmniej nie najgorsza, lecz zaliczająca się do Bożych cudownych darów⁹⁰, szczerze zarezerwowanych przez Opatrzność, jak stwierdza Paweł VI, współczesności⁹¹.

⁸⁶ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 3.

⁸⁷ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 14. Zob. M. R. Pfeil, *Called and gifted: charism and Catholic social teaching*, „Horizons”, 34 (2007) nr 2, s. 225n.

⁸⁸ Pius XI, *Lettera enciclica sulla regalità di Cristo „Quas primas”* (11.12.1925), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_11121925_quas-primas.html#_ftnref28 [dostęp 10.03.2018], punkt: *Natura e valore del Regno di Cristo*. Zob. G. Sicard, *Le „Christ Roi” dans la pensée théologico-politique de Pie XI*, w: „Bulletin de Littérature Ecclésiastique”, 102 (2001) nr 2, s. 149n.

⁸⁹ Pius XI, *Lettera enciclica sulla regalità di Cristo „Quas primas”*, punkt: *Regno universale e sociale*. Zob. A. Monticone, *La Radio Vaticana tra fascismo e guerra 1931–1944*, w: *Chiesa e società dal secolo 4 ai nostri giorni. Studi storici in onore del Padre Ilarino da Milano*, red. L. P. Pedetta, Roma 1979, s. 683n; P. Misner, *Catholic labor and Catholic Action: the Italian context of „Quadragesimo anno”*, „The Catholic Historical Review”, 90 (2004) nr 4, s. 661.

⁹⁰ Pius XI, *Il primo radiomessaggio*, nr 1; 2; zakończenie; Pius XII, *Litterae encyclicae de re cinematographica, radiophonica ac televisifica „Miranda prorsus”*, akapit I; Sobór Watykański II, Dekret o środkach społecznego przekazu *Inter mirifica*, nr 1; Jan Paweł II, *Lettera apostolica ai responsabili delle comunicazioni sociali „Il rapido sviluppo”*, nr 14.

⁹¹ Paweł VI, *Messaggio per la VII Giornata Mondiale Delle Comunicazioni Sociali „Le comunicazioni sociali e l’affermazione e promozione dei valori spirituals”*, nr 5.

* * *

Dokładniejsze opracowanie pierwszego papieskiego orędzia radiowego – a z pewnością przesłanie to zasługuje na ich podjęcie – z natury rzeczy powinno bardziej uwzględnić jego związki, np. zwracając uwagę na podejmowane kwestie z całym nauczaniem i innymi działaniami Achillesa Rattiego – Piusa XI (czyli wychodząc także poza chronologiczne ramy jego pontyfikatu). Oznacza to zarazem zwrócenie uwagi na bardzo złożony, trudny, burzliwy okres w historii nie tylko Kościoła katolickiego, lecz także świata. Już jednakże powyżej przedstawione dane upoważniają do wysunięcia pewnych wniosków. Przygotowując i wygłaszając w 1931 r. pierwsze papieskie orędzie radiowe, papież Pius XI przedstawia przekaz medialny jako posiadający zasięg nie tylko globalny. Jego adresatami są przecież wszyscy ludzie, wszelkie stworzenie, świat doczesny i świat niebiański, nawet sam Bóg. Ma to miejsce, gdy media w porównaniu do dzisiejszych możliwości posiadają bardzo skromny, choć w tamtych czasach i tak słusznie budzący zdumienie i zachwyt potencjał. Papież zarazem uroczyście podjął kwestię nie tylko skorzystania z pojawiających się nowych możliwości, ale też np. związaną z nimi kwestię przekazywania przesłania w jak najbardziej zrozumiały sposób oraz bycia razem, także dzięki płaszczyźnie, dynamice i potencjałowi medialnemu, jego adresatów. Nasuwa się tu wniosek, że orędzie to w ten sposób zawiera wskazania, których uwzględnienie posiada potencjał, by pomóc lepiej zrozumieć i coraz pełniej wykorzystać wielkie, nawet rosnące możliwości mediów współcześnie i w przyszłości. Na przykład jeśli Pius XI zwraca się do Boga drogą medialną, to Bóg jest odbiorcą radia, mediów, a one są jedną z dróg faktycznie prowadzących do Niego, do tego, by On wysłuchał, odpowiedział, odpowiednio zareagował. Jest to bardzo wysoka, pozytywna ocena przekazu medialnego. Również w ten sposób Bóg w niebie nie jest samotny. Ta niesamotność Boga jest zbawcza dla doczesności: także w przypadku bycia razem z pozostałymi adresatami orędzia, błogosławienia im.

Bibliografia

- Aubert R., *Półwiecze, które przygotowało Sobór Watykański II*, w: *Historia Kościoła*, t. 5: 1848 do czasów współczesnych, red. L. J. Rogier, R. Aubert, M. D. Knowles, tłum., T. Szafrński, Warszawa 1985, s. 397–472.
- Baragli E., *Comunicazione, comunione e Chiesa*, Roma 1973.
- Bea F., *Qui Radio Vaticana. Mezzo secolo della radio del papa*, Roma 1981.
- Benedykt XVI, *Messaggio per la XLIII Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Nuove tecnologie, nuove relazioni. Promuovere una cultura di rispetto, di dialogo, di amicizia”* (24.01.2009), http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/it/messages/communications/documents/hf_ben-xvi_mes_20090124_43rd-world-communications-day.html [dostęp 1.03.2015].

- Benedykt XVI, *Messaggio per la XLVII Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Reti Sociali: porte di verità e di fede; nuovi spazi di evangelizzazione”* (24.01.2013), http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/it/messages/communications/documents/hf_ben-xvi_mes_20130124_47th-world-communications-day.html [dostęp 1.03.2013].
- Benedykt XVI, Przemówienie z okazji zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Środków Społecznego Przekazu *Mówmy ludziom o Bogu, posługując się nowymi językami cyfrowymi* (28.02.2011), http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/przemowienia/massmedia_28022011.html [dostęp 31.08.2011].
- Cabasés F. J., *Cronistoria Documentata e Contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XI fondatore e primo papa della Radio Vaticana. 6 feb. 1922 – 10 feb. 1939*, w: Radio Vaticana. La voce del papa e della Chiesa in dialogo con il mondo – sito ufficiale, <http://www.radiovaticana.va/it1/cronistoria.asp?pag=2> [dostęp: 1.11.2017].
- Cabasés F. J., *Cronistoria Documentata e Contestualizzata della Radio Vaticana. I primi ottanta anni dell'emittente pontificia. Pontificato di Pio XII secondo papa della Radio Vaticana 2 mar. 1939 – 9 ott. 1958*, w: Radio Vaticana. La voce del papa e della Chiesa in dialogo con il mondo – sito ufficiale, <http://www.radiovaticana.va/it1/cronistoria.asp?pag=3> [dostęp: 1.11.2017]
- Comitato Guglielmo Marconi Internazionale, *Guglielmo Marconi e la Radio Vaticana*, <http://www.radiomarconi.com/marconi/vaticano.html> [dostęp 12.02.2018].
- Confalonieri C., *Pio XI visto da vicino*, Torino 1957.
- Draguła A., *Eucharystia zmediatyzowana*, Zielona Góra 2009.
- Elsbernd M., *Rights statements: a hermeneutical key to continuing development in magisterial teaching*, „Ephemerides Theologicae Lovanienses”, 62 (1986) nr 4, s. 308–332.
- Fénasse J.-M., Guillet J., *Ciel*, w: *Vocabilaire de théologie biblique. Deuxième édition révisée et augmentée*, red. X. Léon-Dufour i inni, Paris 1971, kol. 165–170.
- Ganoczy A., *Nauka o stworzeniu*. Seria: *Podręcznik Teologii Dogmatycznej*, red. W. Beinert, t. 3, tłum. J. Fenrychowa, Kraków 1999.
- Grunberger R., *Historia społeczna Trzeciej Rzeszy*, t. II, tłum. W. Kalinowski, Wstęp W. Markiewicz, Warszawa 1977.
- Hajjar J., *Katolickie Kościoły wschodnie*, w: *Historia Kościoła*, t. 5: *1848 do czasów współczesnych*, red. L. J. Rogier, R. Aubert, M. D. Knowles, tłum., T. Szafranski, Warszawa 1985, s. 329–393.
- Henry P., *Creative remembering – and prudent forgetting – on our way to Christian unity source*, „Journal of Ecumenical Studies”, 52 (2017), nr 2, s. 287–309.
- Inter Sanctam Sedem et Italiae Regnum Conventiones. Trattato fra la Santa Sede e l'Italia*, „Acta Apostolicae Sedis”, 21 (1929), s. 209–274.
- Jan Paweł II, *Lettera apostolica ai responsabili delle comunicazioni sociali „Il rapido sviluppo”* (24.01.2005); http://w2.vatican.va/content/john-paul-ii/it/apost_letters/2005/documents/hf_jp-ii_apl_20050124_il-rapido-sviluppo.html [dostęp 20.08.2015].
- Jan Paweł II, *Messaggio per la XXXVI Giornata Mondiale delle Comunicazioni Sociali „Internet: un nuovo Forum per proclamare il Vangelo”* (22.01.2002), <http://w2.vatican.va/content/john>

- paul-ii/it/messages/communications/documents/hf_jp-ii_mes_20020122_world-communications-day.html [dostęp: 20.07.2016].
- Kozerska E., *Państwo i społeczeństwo w poglądach Piusa XI*, Wrocław 2005.
- Kwiatkowski M. J., *Narodziny Polskiego Radia: radiofonia w Polsce w latach 1918–1929*, Warszawa 1972.
- Kwiatkowski M. J., *Polskie Radio 1925–1939: mała kronika*, Warszawa 1973.
- Laurent B., *Catholicism and liberalism: two ideologies in confrontation*, „Theological Studies”, 68 (2007), nr 4, s. 808–838.
- Matelski M. J., *Vatican Radio: Propagation by the Airwaves*, Westport 1995.
- Metzler J., *The Legacy of Pius XI*, „International Bulletin of Missionary Research”, 17 (1993) nr 2, s. 62–65.
- Misner P., *Catholic labor and Catholic Action: the Italian context of „Quadragesimo anno”*, „The Catholic Historical Review”, 90 (2004) nr 4, s. 650–674.
- Monticone A., *La radio Vaticana tra fascismo e guerra 1931–1944*, w: *Chiesa e società dal secolo 4 ai nostri giorni. Studi storici in onore del Padre Ilarino da Milano*, red. L. P. Pedetta, Roma 1979, s. 681–727.
- Paweł VI, *Messaggio per la VII Giornata Mondiale Delle Comunicazioni Sociali „Le comunicazioni sociali e l’affermazione e promozione dei valori spirituali”* (1.05.1973), http://w2.vatican.va/content/paul-vi/it/messages/communications/documents/hf_p-vi_mes_19730501_vii-com-day.html [dostęp 20.07.2016].
- Pfeil M. R., *Called and gifted: charism and Catholic social teaching*, „Horizons”, 34 (2007), nr 2, s. 222–237.
- Pius XI, *Il primo radiomessaggio a tutte le genti e ad ogni creatura* (12.02.1931), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/speeches/documents/hf_p-xi_spe_19310212_radiomessage.html [dostęp 8.07.2017].
- Pius XI, *Lettera enciclica sul cinema „Vigilanti cura”* (26.06.1936), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_29061936_vigilanti-cura.html [dostęp 10.10.2017].
- Pius XI, *Lettera enciclica sul matrimonio cristiano „Casti connubii”* (31.12.31), https://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_19301231_casti-connubii.html [dostęp 24.03.2018].
- Pius XI, *Lettera enciclica sull’educazione cristiana della gioventù „Divini illius Magistra”* (31.12.1929), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_31121929_divini-illius-magistri.html [dostęp 9.12.2017].
- Pius XI, *Lettera enciclica sulla regalità di Cristo „Quas primas”* (11.12.1925), http://w2.vatican.va/content/pius-xi/it/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_11121925_quas-primas.html#_ftnref28 [dostęp 10.03.2018].
- Pius XI, *Nuntium radiophonicum die XII februarii MDCCCXXXI*, „Acta Apostolicae Sedis”, 23 (1931), nr 3, s. 65–70.
- Pius XII, *Litterae encyclicae de re cinematographica, radiophonica ac televisifica „Miranda prorsus”* (8.09.1957), http://w2.vatican.va/content/pius-xii/la/encyclicals/documents/hf_p-xii_enc_08091957_miranda-prorsus.html [dostęp 30.04.2016].

- Pokorna-Ignatowicz K., *Kościół w świecie mediów. Historia – dokumenty – dylematy*, Kraków 2002.
- Pollard J. F., *Electronic pastors: radio, cinema and television from Pius XI to John XXIII*, w: *The papacy since 1500: from Italian prince to universal pastor*, red. James Corkery, Thomas Worcester, Cambridge, New York 2010, s. 182–203.
- Roszkowski W., *Najnowsza historia Polski. 1914–1945*, Warszawa 2003.
- Sicard G., Le „Christ Roi” dans la pensée théologico-politique de Pie XI, „Bulletin de Littérature Ecclésiastique”, 102 (2001), nr 2, s. 149–166.
- Sobór Watykański II, Dekret o środkach społecznego przekazu *Inter mirifica* (4.12.1963), w: *Sobór Watykański II, Konstytucje, Dekrety, Deklaracje*, tekst polski, nowe tłumaczenie, Poznań 2002, s. 87–94.
- Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym *Dei Verbum* (18.11.1965), w: *Sobór Watykański II, Konstytucje. Dekrety. Deklaracje*, tekst polski, nowe tłumaczenie, Poznań 2002, nr 21, s. 350–362.
- Spadaro A., *Cyberteologia. Chrześcijaństwo w dobie Internetu*, tłum. M. Masny, Kraków 2013.
- Spadaro A., *Pio XI: il Papa che aveva intuito la dinamica dei social network*, <http://www.cyberteologia.it/2011/11/pio-xi-il-papa-che-aveva-intuito-la-dinamica-dei-social-network> [dostęp 24.03.2018].
- Szczepaniak M., *Msza fonogeniczna*, Poznań 2013.
- Szczepaniak M., *Radiowa transmisja Mszy św. z Kongresu Eucharystycznego w Dublinie. Przełom w recepcji transmisji radiowych w praktyce eklezjalnej*, „Kultura – Media – Teologia”, 9 (2012), s. 8–19.
- Zieliński Z., *Papiestwo i papieże dwóch ostatnich wieków 1775–1978*, Warszawa 1983.

Ks. Wojciech Miształ – prof. dr hab. nauk teologicznych, ur. w 1961 r. w Kielcach, prezbiter Diecezji Kieleckiej, pracuje jako profesor zwyczajny na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie; przez dwie kolejne kadencje prorektor tegoż Uniwersytetu (maksymalny czas przewidziany przez Statut UPJPII); założyciel i kierownik Katedry Duchowości Mediów i Relacji Społecznych w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, Wydział Nauk Społecznych tejże Uczelni; specjalizuje się w duchowości mediów i relacji społecznych oraz w duchowości biblijnej; pomysłodawca i kierownik serii sympozjów „Duchowość klasztorów polskich: przekaz i komunikacja” oraz serii sympozjów „W społeczno-medialnej sieci”; pomysłodawca i redaktor serii wydawniczej „Duchowość klasztorów polskich: przekaz i komunikacja” oraz serii wydawniczej „W społeczno-medialnej sieci”; opublikował w Polsce i zagranicą ok. 30 pozycji książkowych (prace własnego autorstwa, pod redakcją, tłumaczenia) i ok. 150 artykułów naukowych; w 2014 r. i 2018 r. otrzymał nagrodę rektora UPJPII w Krakowie za wybitne osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne; wymieniony przez rektora UPJPII jako należący do 10% pracujących na tejże uczelni nauczycieli, akademickich, którzy uzyskali najwyższe wyniki w ramach oceny wydziałowej za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2016 r. (więcej informacji na www.wmisztal.kielce.opoka.org.pl).